

ствено: „едно масово преселване има от Кюстендил, Дупница, от Видинско също, от Монтанско на цигани, не казвам ромите, те са си цигани“ (община №1). „Роми“ се използва като по-позитивно определение от „циганин“, докато циганин е натоварено с много по-негативни оценки. Горното изказване подсказва някак, че новодошлите не могат да надскочат природата си – „те са си цигани“, докато местните като че ли успяват. Ром дискурсивно функционира тук като „циганин“, надскочил природата си.

След наблюдение в квартал „Факултета“, проведено около година след завършването на проекта, по разказ на респондент „Камбожа“ вече не съществува. Жителите ѝ вече са се устроили, построили са си по-хубави къщи, намерили са си работа. „Пришълците“ вече се локализируют на друго място – на границата между „Факултета“ и „Овча Купел“ – и, така да се каже, има стари „пришълци“ и нови „пришълци“. Старите „пришълци“ обаче са вече относително интегрирани в квартала. В „Христо Ботев“ продължава да се говори по същия начин. „Зад линията“ остава неизменно във въображението на местните. Всичко това показва условията за възможност за рушене на типизациите за другите – колкото по-положителни се типизациите, толкова по-лесно могат да се променят.

Сравнение между типизациите на българите за ромите и тези на местните за „пришълците“

Както не веднъж споменах дотук, типизациите на местните за „пришълците“ в много голяма степен си приличат, та дори възпроизвеждат типизациите на българите за ромите. Затова в тази част на текста ще се заема с тяхното сравнение.

Типизациите, през които ромите са мислени

Ромите са мислени от учителите през опозицията „ние“ – „те“. Тази опозиция поставя границата между „нас“ и „тях“ и отделя „техния“ свят като свят, съдържащ своето различие. А това различие е ценностно натоварено.

Хипотезата, която заложих в началото на теренната работа – че има различие в разказите за ромите между учителите, които преподават в училището, намиращо се в квартала и